06
Hadrián
25 / 6 / 2025

REGIONY
MEZINÁRODNÍ
DIVADELNÍ FESTIVAL
HRADEC KRÁLOVÉ

Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Zdarma

festivalregiony.cz

Divadelní slovníček

Průvan, boky, ulice – reflektory svítící z boků jeviště naproti sobě

Sprcha, top, pršák – reflektor svítící na jeviště shora

Vana – reflektor s velkým světelným rozptylem, užívá se ke svícení zepředu zespod

Horoskop

Beran

Energie tě žene rovnou na jeviště — nejspíš se sám staneš součástí představení. Dej si pozor, ať tě nadšení neunaví dřív, než přijde ta nejlepší část večera.

Rak

Tvé srdce touží po příbězích, které zahřejí a vzbudí emoce. Vyber si intimní inscenace a nenápadná setkání — právě ta se můžou proměnit v něco výjimečného.

Anketa

Symetrie nebo chaos?

Pokud je symetrie protikladem chaosu, tak rozhodně symetrie, protože v chaosu neumím fungovat a dýchat. Řád mi dává vnitřní klid, ale už jsem se poučila, že dokonalá symetrie neexistuje a honit se za ní tak akorát vyvolává chaos. Proto říkám nedokonalá symetrie.

Barbora Hodonická
ředitelka Kontrapunktu

Glosa

Dejte vratným kelímkům práci!

Tahle glosa je apel na člověka konzumujícího cokoliv na festivalových spotech! Procházím Žižkáčema a můj pohled magneticky přitahují přeplněné koše, kde se mísí všechno se vším. Kousek zeleně a růžově osázené záhony ztrácí na lesku vedle odpadků kupících se kolem dokola. Nutno přiznat, že už je po půlnoci a koše dostávají celý den zabrat. Jestli se někdo může cítit unavený festivalovým životem, budou to právě odpaďáky.

Co na to vratné kelímky? Pláčou osamoceny v zástupu a čekají na osvěžení. Možná přídavné jméno pojící se s nimi je odkázalo zůstávat v záloze. Cítí se nevyužité. Zapomenuté. Chtěli by pracovat, ale poptávka není vysoká. Nebo spíš není dostatečná. Plastové kelímky na pivo či cider přetékají z košů. Dělají to zajisté i ty na nealko. A já se ptám: Kde se stala chyba?

Jako zcela nezávislý pozorovatel musím konstatovat, že na straně festivalu veliké prohřešky nevidím. Počet pytlů na odpadky strategicky rozmístěných po kritických plochách je úměrný k průměru počtu diváků a piv na hlavu. Obávám se tedy, že opírat se v otázce produkce jednorázových plastových kelímků do organizátorů je lichá cesta.

Chyba je tedy v nás. Spíše u někoho z vás. Já jsem totiž hrdá držitelka plastového kelímku, jehož vratná záloha se pomalu nerovná ani ceně jednoho nápoje. Chvilková absence padesátikoruny mě tedy nepřivádí do existenční krize, naopak může z krize pomalými krůčky vést. To už je možná příliš, ale někde se začít musí, ne? Ještě když začínáme už tak dlouho.

Copak jste ještě na festivalu nenarazili na divadlo s environmentální tematikou, které by vám změnilo pohled na svět, na vás samotné, na nesmyslnost nadprodukce jednorázových plastových kelímků? Nevěřím! A nejen na festivalu a nejen tento rok. Ne, není to házení hrachu na stěnu. Je to apel. Zajděte na divadlo o životním prostředí, načepujte si pivko do vratného kelímku a buďte dobrý. Uděláte tím radost nejen tomu kelímku.

Adéla Kalusová

Editorial

Milí příznivci Hadriánu,
dokázali jste se během nabitého festivalového programu zastavit a uvědomit si svou plnou přítomnost? Možná právě teď nastal vhodný okamžik se nad tím zamyslet a připomenout si to. Před zahájením festivalu jsem cestovala po Jižní Koreji a navštívila historické město Suwon, proslulé svými zachovalými hradbami, které dnes obklopuje moderní výstavba betonových monster. Od rušného města jsem proto utekla do botanické zahrady, kde jsem se nechala pohltit svěží zelení a barevnými květinami. Pozorovala jsem volavku, jak ulovila rybu v rybníku a jak spolu na štěrkovité cestě dováděly straky. Mezi dvěma stromy jsem poté narazila na zavěšený nápis na praporcích v korejštině „오늘을 기억해," což v překladu znamená „Zapamatuj si dnešní den." Dané poselství bych nyní ráda předala i vám.

Zkuste se na chvíli pozastavit, rozhlédnout se kolem sebe a vnímat hudbu linoucí se z různých ulic. Věnujte pozornost tomu, s jakými lidmi, často zcela neznámými, najednou sdílíte prostor a společně prožíváte nové divadelní zážitky i emoce. Vzkaz vybízí k tomu, abychom byli více vnímaví ke svému okolí. Zároveň v sobě nese motiv vděčnosti, který pociťuji, když se s kolegyněmi a kolegy z Hadriánu společně díváme na inscenace, reagujeme na ně a následně o nich rozjímáme. Právě během festivalu si nacházíme čas na diskuzi a sdílení dojmů, což považuji za mimořádné, protože v běžném každodenním shonu na podobné chvíle většinou nezbývá prostor.

Jednotlivá představení a setkání během festivalu jsou pomíjivá a nenahraditelná. Zapamatujte si dnešní den, ale i dny předchozí a ty, které ještě zbývají. Sama se často vracím ke svým zážitkům z loňského ročníku, kdy jsem festival navštívila poprvé a stal se pro mě nezapomenutelným. Proto vás tedy vyzývám – buďte přítomni!

Tereza Kubalová

Tip dne

Značná část festivalového programu probíhá pod širým nebem. Nenechte si ujít příležitost navštívit venkovní interaktivní instalace. V Havětišti u Divadla Drak se na výsledném ožití objektů z přírodnin můžete přímo podílet. Pokud se radši chcete jen kochat, pozorovat a občas něco rozhýbat, zavítejte na Malé náměstí pod šapita Cirkusu Barbar. A nebo, slovy holčičky ze známého meme, proč ne obojí?

Veronika Švecová

Hadrián
Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Šéfredaktorka
Veronika Švecová

Redakce
Adéla Kalusová
Tereza Kubalová
Dominik Rathan
Štěpán Truhlařík

Dětská stránka
Jana Nechvátalová
Čarokrásno kolektiv

Korektury
Anežka Hašková

Grafický design
Přemysl Zajíček

Produkce
Barbora Kalinová

Sazba a ilustrace
Čarokrásno kolektiv
Kristýna Marková
Nikola Iljučoková
Barbora Tomová

Foto
Anna Bartolotti
Karolína Malá
Ester Šebestová
Jan Šmída
Lukáš Veselý
Milan Hajn
Archivy divadel

Tisk
Martin Sedláček

Obálka
Wonderland
Ufftenživot
foto: Dita Havránková

Pořadatelé festivalu
Klicperovo divadlo, o. p. s.
Divadlo DRAK
a Mezinárodní institut figurálního divadla, o. p. s.
kontrapunkt, z. ú.

Generální partneři
Statutární město Hradec Králové
Calendarium Regina

Hlavní partneři
Ministerstvo kultury České republiky
Královéhradecký kraj
Státní fond kultury ČR

Generální partneři
Hradec Králové už 800 let
Calendarium Regina
Hlavní partneři
Ministerstvo kultury
Královéhradecký kraj
Státní fond kultury ČR
Pořadatelé
Klicperovo divadlo Hradec Králové
Divadlo Drak Theatre
kontrapunkt

Anna Klimešová

- *1990, Krkonoše
- Původně studovala na brněnské JAMU obor Divadlo a výchova. Po ročním studiu na Universität der Künste v Berlíně nastoupila na obor režie na katedře Alternativního a loutkového divadla na DAMU.
- Je jednou ze zakládajících členů skupiny 8 lidí, nyní společně s Petrem Erbesem umělecky vede skupinu Zapětdvanáct.
- Spolupracuje s řadou divadel – Divadlo na Zábradlí, Divadlo Husa na provázku, Národní divadlo, Divadlo Minor, Naivní divadlo.

Anna Klimešová: Čemu dnes dávat pozornost?

***První rána kapitána* je projekt, který spojuje dvě generace. Kde se vzala první myšlenka inscenace?**

Se souborem Zapětdvanáct jsme se dostali k tématu, jak hluboko mohou zážitky z puberty zasahovat do dospělosti. Zajímalo nás, co člověk v patnácti očekává od budoucnosti a co ho ve třiceti pěti letech stále ovlivňuje z minulosti. Chtěli jsme porovnat naše vlastní zkušenosti se zkušenostmi současné generace dospívajících.

Na scéně se mělo původně setkat pět mladých tvůrců s pěti herci. Nicméně poté, co jsme zorganizovali prostřednictvím workshopu casting, přišlo nám nemožné vybrat jen pět teenagerů. Nakonec se jich do celého procesu zapojilo 21. Stali se spoluautory scénografie, kostýmů, scénáře i hudby. Koncept jsme posunuli dál a zastřešujícím tématem se stalo především to, jak se nebát být sám sebou a být slyšet.

Jak probíhalo zkoušení s dětskými protagonisty?

Zkoušení bylo skvělé. S Petrem Erbesem jsme dávali pozor na to, jak citlivé může být pro jednotlivé protagonisty vystupovat sami za sebe. Zkoušeli jsme skrz různé hry, improvizace, ale především jsme si hodně povídali. O vztazích s rodiči, o škole, o přátelství, o šikaně, o vztahu k sobě samým.

Jaká je vaše zkušenost s dospělými autoritami?

Já jsem od malička měla s autoritami problém. Byla jsem tvrdohlavá a chtěla jsem si všechno dělat po svém. Nicméně myslím, že setkání s přirozenou autoritou, která vás může nebo vám dá zrcadlo, může být přínosná. Pro mě je autorita strašně komplikovaný pojem.

Jak vnímáte mezigenerační dialog?

Já to vnímám jako něco přirozeného a potřebného. Mění se technologie, způsob komunikace, přísun informací, ale základní otázky a pocity zůstávají.

Co vám osobně projekt *První rána kapitána* přinesl?

Celý proces pro mě byl velmi cenný. Inspirující i silný. Sama jsem se během zkoušení často vracela v myšlenkách do vlastního dětství a dospívání. Všichni jsme například psali dopisy mladšímu nebo staršímu já, a člověk při tom leccos zreflektuje.

Co byste byla ráda, aby zůstalo v hledišti po zhlédnutí?

Nejcennější pro mě je, když představení otevírá prostor k rozhovoru pro rodiče s dětmi o tématech, která nejsou jednoduchá, nebo na která v běžném životě často není čas. Velkou radost mi dělají i reakce učitelů, kteří o představení projevují zájem a vnímají ho jako sebereflexi i sondu do školního systému.

Teď k trochu jinému divadelnímu zážitku a to je performance *Jiné místo*, která vznikala přímo pro Regiony k oslavám 800 let města. Jak jste s kolektivem město objevovali?

Jiné místo jsme s Petrem Erbesem zkoušeli na několik fází. Nejprve jsme měli takové soustředěné setkání přímo v Hradci, kde jsme prozkoumali město a různé jeho stránky a probírali se inspiracemi, např. knihou *Neviditelná města* Itala Calvina. Poté jsme zkoušeli několik týdnů v Praze. Sbírali jsme materiál ke scénáři tak, že jsme rozličnými způsoby imaginovali město a procházeli jsme se skrz něj s různým zadáním a filtry. Zkoumali jsme, co může proměňovat naše vnímání. Postupně jsme dali dohromady společnými imaginacemi text, který byl výchozím bodem pro finální zkoušení v Hradci. Společně s Tomášem Moravcem autorem podoby *Jiného místa* a Ianem Mikyskou autorem hudby a herci Lucii Čižinskou a Petrem Ťopkem jsme došli k finálním tvaru.

Dozvěděla jste se o Hradci něco nového?

Já jsem tu strávila 4 roky na střední škole. Bydlela jsem na intru, takže v tomto směru to pro mě bylo nostalgické shledání, ale jinak jsme objevili i místa, která jsem předtím neznala. Taky jsem se dozvěděla, že náměstí původně nebylo v kopci, ale tento kopec tam někdo navozil.

Jaké téma si Hradec ve svém půdorysu nese?

Ve svém půdorysu asi kruh. Mně ale připadá hodně zajímavé téma náměstí, které má vedle svých dominant i dominantní plochu parkoviště.

Co si může divák z meditace nad městem, jak je inscenace popisována, odnést?

Záměrem inscenace *Jiné místo* je ukázat město z jiné perspektivy a zprostředkovat ponor do vnímání města jak ho běžně nevidíme. Tak doufám, že nový zážitek z města.

Ptala se Adéla Kalusová

V improvizaci nám chyběl čistě ženský kolektiv

Ženská energie, cit pro přítomný okamžik a chuť prozkoumávat stereotypy – to vše spojuje improvizační trio Alžběty Novákové, Pavly Vítek Sedláčkové a Tanity Yankove, které vystupuje pod názvem God save the drama queen. Jejich debutový formát *Co řešíš?* uvedou dnes v 19 hodin na Radnici.

Co vás nejvíc fascinuje na improvizaci?

Svoboda a absolutní přítomnost, kdy se věci odehrávají v totálním napojení na moment, na prostor a hlavně na diváky. Věříme, že když jsme dostatečně otevřené a vnímáme jejich energii, tak se skrze nás na jevišti mohou dostat i jejich témata. Je pro nás důležité vytvořit si bezpečný prostor a nabídnout ho i divákům, někdy s námi zůstávají i po představenía společně rozvíjíme témata, která se během něj otevřela.

Jak vlastně probíhá vaše zkoušení?

Trénujeme dovednosti jako naslouchání, vědomí těla a spolupřítomnost, abychom se na jevišti zvládly pohybovat a interagovat. Lidé jsou často překvapení, že všechno vzniká až na místě, ale s holkama hrajeme už asi deset let, takže jsme na sebe hodně nacítěné. Dovednosti jsou důležité, ale je to hodně i o práci na sobě jako osobnosti – jak přemýšlíme o světě, co okolo sebe vnímáme a co na jeviště přinášíme.

Název *Co řešíš?* může znít jako běžná otázka i jako konfrontace. Jak ho chápete vy?

Pro nás je právě tahle dvojsmyslnost klíčová – může to být každodenní otázka, ale i pejorativní poznámka ve smyslu „Co zas řešíš?“, často směřovaná právě na ženy. Týden před představením si každá natáčíme krátká videa, kdykoliv zrovna něco řešíme – třeba i úplně obyčejné momenty. Z těchto záběrů pak vzniká sestřih, který promítáme na začátku představení. Zajímá nás, s čím do prostoru my i diváci vstupujeme a jak moc to ovlivňuje samotnou hru, byť to často nemusí být ani vyřčené.

Jak se v improvizaci pracuje s genderovými stereotypy a jak s nimi chcete pracovat vy?

V improvizaci nám chyběl čistě ženský kolektiv. Chceme zkoumat, jak jsou ženy na jevišti zobrazované a rozšířit paletu ženských postav. Improvizace vede ke zkratkovitosti a stereotypy se objevují často i nevědomě – člověk jedná pod tlakem a sahá po tom, co dobře zná, což často vede ke karikaturám. Stereotypy mají svou funkci – mohou rychle pomoct sdělit, co potřebujeme. Nás ale zajímá, co za těmi stereotypy je, co o nás vypovídají a proč si je v sobě neseme. Některé jsou přežité a škodlivé, jiné ale mohou být i užitečné. Nechceme se jich zbavit úplně – to asi ani nejde – ale snažíme se je vnímat a pracovat s nimi vědomě a s určitým pochopením.

Ptal se Dominik Rathan

Humor nepoužíváme jako náplast, ale jako skalpel

Compagnie Barbarie je výhradně ženská skupina. Hraje ženská perspektiva ve vaší tvorbě důležitou roli?

Určitě – ale není to žádný programový manifest, spíš prostý fakt. Jsme ženy, takže se to do naší práce nevyhnutelně promítá. Témata jako péče, pochybnosti, očekávání nebo nekonečné žonglování mezi rolemi se do inscenací vplíží, aniž bychom je zvaly. Neděláme „ženské divadlo“, ale zajímají nás nuance zkušeností, které se do centra pozornosti většinou moc nedostanou.

Jste nezávislý kolektiv, ale aktuálně máte dlouhodobou rezidenci. Jak to funguje?

Autonomii si hýčkáme – to je základ. Ale rezidence nám dává zázemí, kde můžeme nejen tvořit, ale taky plánovat s delším horizontem než „co děláme příští úterý“. Dostáváme prostor a čas a na oplátku sdílíme proces, zapojujeme komunitu a přispíváme k celkovému programu. Je to trochu jako dobře fungující spolubydlení – každý ví, co má dělat, a občas spolu jdeme na pivo.

Z vašich projektů mám pocit, že pracujete s dost komplexními tématy, ale zjednodušujete je do hravých tvarů. Jak zvládáte tvořit divadlo, které funguje pro děti i dospělé zároveň?

Nevěříme na „mluvit na děti jako na děti“. Často jsou přímější a otevřenější než dospělí. Zároveň chceme, aby naše představení rezonovala na víc rovinách. Klíč? Upřímnost a trochu absurdity. Vždycky vycházíme z něčeho skutečného – otázka, pochybnost, třecí plocha – a z toho budujeme svět, který je hravý, ale vrstevnatý. Dospělí se v tom poznají, děti taky – jen třeba z trochu jiného úhlu.

A co kloubení práce a rodiny?

Ano, většina z nás má děti – už to nejsou batolata, ale puberťáci. Což není nutně jednodušší, jen jinak náročné. Logistika už není tak ostrá jako kdysi, ale emocionální nasazení? Stále na plný úvazek. Být rodičem ovlivňuje, jak se díváme na svět i na divadlo. Naučí vás to vidět rozpory, pustit kontrolu a opravdu naslouchat – a to všechno pak přetéká i do naší práce. Role neoddělujeme, necháváme je prostě koexistovat.

Jaký typ divadla je vám nejbližší? Co jsou vaše oblíbené výrazové prostředky?

Pohybujeme se někde na pomezí – mezi performancí a textem, mezi absurditou a upřímností. Milujeme vizuální kompozice, rytmus, opakování. Humor nepoužíváme jako náplast, ale jako skalpel. Fascinuje nás napětí mezi tím, co se říká, a tím, co se ukazuje. Naše divadlo často působí hravě, ale pod povrchem to trochu bolí.

Kdybyste měly říct jasné poslání vaší práce, jak by znělo?

Chceme do světa posílat obrazy, které dávají naději. Ne v naivním, růžovoučkém slova smyslu, ale opravdově. Začínáme často v pochybnosti, absurditě nebo tření, ale cílem je vždycky něco otevřít. Věříme, že divadlo je prostorem imaginace – a pokud si dokážeme představit svět, který je citlivější, spravedlivější, lidštější, možná ho dokážeme i pomalu tvořit. Naším posláním je tuhle možnost sdílet. Opatrně. Upřímně. S nadějí.

Ptala se Veronika Švecová

Jakub Philipp: Věřím, že stopa Damúzy na poli divadla pro nejmenší je nezanedbatelná

Damúza, která loni oslavila čtvrt století působení, vznikla s cílem propagovat studentskou tvorbu. Jak se za tu dobu proměnila?

Damúza se v průběhu 25 let své existence více vyprofilovala. V současné době cílíme především na autorské loutkové a objektové divadlo pro primárně dětského diváka. Nezaštiťujeme tak čistě studentskou tvorbu napříč všemi žánry, jak tomu bylo v době vzniku. Mladé tvůrčí týmy podporujeme v rámci naší každoroční výzvy pro studující DAMU, stejně tak na ně myslíme při skládání inscenačních týmů pro naše další projekty. Tým našeho festivalu VyšeHrátky se skládá převážně ze studujících produkčních, kterým chceme také poskytovat prostor pro realizaci v profesionálním prostředí.

Jaké jsou vaše hlavní programové linky?

Každý rok počítáme se 3 premiérami. Jednu realizujeme skrze již zmíněnou výzvu pro studující DAMU, druhou pak cílíme na týmy čerstvých absolventů uměleckých oborů a poslední naopak pro naše dlouhodobé a v oboru zkušenější tvůrce, kterým nabízíme možnost nezávislé tvorby a seberealizace mimo kamenná divadla. Aspoň jednu z těchto premiér vždy cílíme na diváckou skupinu „nejmenších diváků", tedy dětí od 10 měsíců do 3 let. Pojítkem všech projektů jsou principy loutkového a objektového divadla.

Jak vnímáte roli Damúzy v popularizaci právě tzv. batolárií na české scéně?

Věřím, že stopa Damúzy na poli divadla pro nejmenší je nezanedbatelná. Této cílové skupině se věnujeme již přes 10 let, od doby kdy jsme jej mezi prvními do Česka přinesli. Díky (zatím) především zájezdové povaze naší činnosti se nám daří přinášet žánr divadla pro nejmenší nejen do velkých měst, ale také regionů, kde se setkává s pozitivním ohlasem. Snažíme se neusínat a pro inspiraci pro další tvorbu jezdíme do zahraničí. Ze zahraničí také vozíme úspěšné tituly k nám v rámci festivalu KUK.

Po dlouhé době bez stálého prostoru otevíráte Prostor KUK na Kačerově zaměřený právě na divadlo pro batolata. Co divákům nabídne?

Náš Prostor KUK vnímám jako další logický krok na cestě k rozvoji tohoto žánru u nás. Pro návštěvníky se budou střídat divadelní bloky, jak naší tvorby, tak i hostů, s naší autorskou hernou, kterou je jinak možné navštívit pouze v rámci festivalů. Pro nás to bude určitě znamenat částečné omezení zájezdové činnosti s představeními pro batolata, hlavně v rámci Prahy, kde budeme chtít pozornost koncentrovat na naše nové prostory. Touring ale stále zůstává nedílnou součástí naší činnosti, zejména co se týká titulů pro starší děti.

Ptal se Dominik Rathan

Hradečan/ka

Karel Rokytanský (1804–1878), rodák z Hradce Králové, byl významný rakouský lékař, patolog, filozof a politik českého původu. Jako zakladatel moderní patologické anatomie a tzv. druhé vídeňské lékařské školy sehrál klíčovou roli v propojení klinické praxe s pitevními nálezy, čímž položil základy vědecky podložené diagnostiky. Během své kariéry provedl přes 30 000 pitev, což mu umožnilo systematizovat poznatky o lidských chorobách.

30

průměrný počet zhlédnutých představení člena redakce během festivalu

Celý svět byl, je a bude jevištěm.

S pojmem divadlo už se nám dávno nepojí představa baráku s mohutným lustrem. Myslím tedy nás zajatce divadelní bubliny. Pro některé diváky je ale tato asociace na prvním místě a vykročení za její hranice je krok do neznáma. Asi musí stále probíhat jakási osvěta ve vodách nepolíbených diváků, aby jejich představa nezůstávala v zajetí čtyř stěn. Přitom divadlo ve veřejném prostoru je návrat ke kořenům, není to výdobytek nových forem. Veřejný prostor byl divadelním domovem už od nepaměti. Ohlédnout se můžeme třeba za středověkými moralitami nebo kočovnými společnostmi.

Podstata zůstává, mění se okolnosti a slovník. Od pouličního divadla, hraní na jarmarcích a před kostely se dostáváme k pojmům jako performance, instalace, happening, audio walk… Tvary zasahující do veřejného prostoru dnes kladou otázky: Kde začíná a končí divadlo? Má vůbec nějaké hranice? A co tedy je divadlo? Baví mě, když nám toto narušení i splynutí s veřejným prostorem klade otázky nelehké, často bez odpovědi. Nedávám si za úkol nastolit

zde nějaké hluboké zamyšlení nad úlohou divadla ve veřejném prostoru. Na povrch se dere otřepaná Shakespearova věta: *„Celý svět je jevištěm."* To by mohlo zastřešit veškeré naše filozofování, kterého se během festivalu budeme dopouštět.

A třeba nás k otázkám spojené s tímto tématem vybídne performativní procházka, taneční inscenace Alice Minar a Doroty Michalak *Lush Blast: Walking performance.* Společný projekt dvou performerek a choreografek započal již v roce 2022, kdy navštívily Tatry, domov medvědů a stoletých stromů. Karpatské výšiny a jejich divokost byla počátečním impulsem pro zkoumání vztahu člověka a přírody. My budeme tento vztah nahlížet společně s nimi během procházky v městském parku.

Další příležitost, kdy se divadlo objeví ve veřejném prostoru a my budeme moci pozorovat, jak kulturní událost zabíhá do míst, kde se běžně procházíme, je Cirkus BarBar. Inscenace Divadla Waxwings vytvořena právě pro venkovní festivaly a pouliční akce nás zavede do cirkusového světa přes mini šapitó, obrázkové knihy, loutky.

Tyto dvě vybrané inscenace jsou příkladem divadla ve veřejném prostoru. Chtějte tuto staronovou přítomnost umění nejen pod otevřeným nebem objevovat víc a víc. Ale rozhlédněte se také kolem sebe nejen během festivalu, kde se divadlo prodírá do každého zákoutí města. Koukejte se kolem sebe neustále a pozorujte jak je svět kolem nás divadelní. Dialogy, situace, postavy. Protože celý svět je…

Adéla Kalusová

Vyvolat vzpomínku a vnitřně se utišit

Procházím uličkami směrem ke Klicperovu divadlu. Město se pomalu probouzí, vzpamatovává se z festivalového nátřesku a obsluha u stánků vyklízí své prostory, které znovu připravuje k dalšímu provozu. Festival ještě nekončí a já si užívám jeho bujarou náladu, avšak ranní tichá cesta mi zas přišla vhod pro klidnější naladění na poslední dny. Před programem navštěvuji Galerii Suterén v Infocentru, která je blízko řeky Labe. Mířím na výstavu s názvem *Atmosféra divadelního festivalu*. Fotografie vznikly v rámci fotografické dílny během loňského ročníku festivalu REGIONY 2024 pod vedením Viktora Kronbauera.

Při pohledu na fotografie inscenací si znovu vybavuji emoce, které jsem v jejich průběhu prožívala. Detailní záběry akrobatických pohybů, svaly napjatých těl performerů z inscenace *The losers* mi připomínají, jak jsem sama křečovitě seděla v sedadle a měla obavy o jejich bezpečí. Přecházím dále k dvojici Miřenky Čechové a Radima Vizváryho, jejichž spletitý vztah v inscenaci *Light in the Darkness* mi znovu připomněl úžas nad mimořádně silnou a výtvarně propracovanou vizuální stránkou. Estetika světelného designu byla rájem pro zachycení barevných kombinací rudé, modré a žluté, čehož fotografové využili. Jejich detailní snímky zachycují dynamiku pohybu a zároveň v nich lze vyčíst emoce, jako je smutek, znepokojení nebo touha. Nechybí ani snímky smějících se diváků v hledišti, tančících návštěvníků na náměstí i noční festivalový život v ulicích města. Momentky zachytily cenné okamžiky. Z výstavy odcházím s myšlenkou toho, jak silně obraz dokáže vyvolat vzpomínku na prožité chvíle.

Na poklidné vlně pokračuji i nadále a přemisťuji se na performanci *Jiné místo* v režii Anny Klimešové a Petra Erbese. Místo konání je na Velkém náměstí, kde nacházím přistavěný velký krychlový dřevěný objekt. Uprostřed něj je hluboký otvor, v němž je napuštěno trochu vody. Diváci sedí po obvodu nahoře a nohama směřují nad vodní hladinu. Performance pobízí návštěvníka k pozastavení a uvědomění si přítomného okamžiku v daném prostoru náměstí. Tvůrci vznášejí úvahy nad tím, zda známe své město a jeho skrytá zákoutí. Objekt je netradičním místem k pozorování okolí či případné relaxaci. Stojím výše a rozhlížím se po náměstí, které je plné aut. Při soustředění na městský ruch zaslechnu šťastnou ženu, jak hlásá „Našla jsem místo!“, čímž reagovala na nalezení parkovacího místa pro své vozidlo. Vzápětí se sama sebe tážu, jaké místo hledáme? Nalezla jsem jej? Dá se v něm vůbec dlouhodobě vydržet? V životě hledáme svá místa – ať už fyzická nebo symbolická. V průběhu konání se zvedáme a procházíme městem, zatímco získáváme lekce cíleného pozorování. Performance podněcuje hlubší reflexi o našem vztahu k prostoru a času a o tom, jak nacházíme a vytváříme svá vlastní místa v neustále se měnícím světě. Klidný rytmus představení mi dokonale sedl do předposledních dnů, v nichž toužím po zpomalení a vnitřním ztišení.

Nerada bych vám prozrazovala detaily tvůrčího provedení, protože bych mohla narušit intenzivní prožitek z meditativní cesty městem. Dnes máte totiž poslední příležitost navštívit toto speciální festivalové uvedení, které vzniklo u příležitosti výročí města Hradce Králové. V dnešním úvodníku jsem vás vyzvala k přítomnosti – teď máte šanci výzvu splnit.

Tereza Kubalová

Světe, div se!

Nezáleží na tom, jestli jsi malý, nebo velký: svět je plný překvapení, která čekají, až si jich všimneš. Světe, div se – každý může být objevitelem, fakt!

Jak trénovat divení se na divadelním festivalu? Máme pro tebe pár tipů!

1 Rozhlížej se po všem neobvyklém. Prohlédni si pozorně scénu, kostýmy, zaposlouchej se do hudby. Třeba objevíš něco, čeho si ostatní ani nevšimli!

2 Ptej se sám sebe „Jak to asi vzniklo?" Dívej se na loutky, kulisy nebo hudební nástroje a představ si, kolik práce a nápadů za nimi stojí.

3 Vyzkoušej to, co jsi ještě nezažil/a. Zapoj se do výtvarné dílny, zkus roli v improvizované scénce nebo si jen sedni mezi ostatní a nech se překvapit atmosférou. Divení někdy přichází úplně nečekaně!

4 Sleduj, jak se diví ostatní. Podívej se, jak na různé momenty reagují děti i dospělí kolem tebe. Kdy se rozesmějí, kdy překvapeně vykulí oči, kdy ztichnou v napětí? Divení se je často nakažlivé!

5 Zaznamenávej své zážitky. Nakresli nebo popiš to, co tě dnes opravdu překvapilo. Byl to nějaký detail, scéna, postava, nebo pocit? Všechno se počítá! Můžeš si vést malý deník divadelních úžasů.

Myslíš, že má něco společného divení se a divadlo? Kdybychom se neuměli divit, možná by žádné divadlo ani nebylo. Úžas, překvapení a zvědavost nás nutí ptát se, zkoumat a vyprávět si příběhy. Díky tomu všemu pak na jevišti vznikají malé i velké divy, které berou dech nebo nás donutí koukat s vytřeštěnýma očima a s pusou dokořán.

Zkus svou pozornost potrénovat hned teď! Tyto fotografie z festivalového dne vypadají na první pohled stejně, když se ale lépe zadíváš, najdeš několik rozdílů! Zakroužkuješ jich všech 8?

Co dnes určitě nepropásni

Každý den se dá žasnout na tisíc způsobů, a co teprve na festivalu! V Havětišti uvidíš, jak málo stačí k oživení obyčejné větvičky; jak to doopravdy bylo se Smolíčkem se dozvíš z jeho tajného deníku a ohromná podívaná tě čeká v představení Velcí lidé nebo na hudební události roku Hm...koncert pro malý!

9.30–10.20	Studio Divadla Drak	Pelech	Kolektiv TMEL	nonverbální	7+	divadlo	200 Kč
10.00–10.55	Hlavní scéna Divadla Drak	Grote mensen / Velcí lidé	BRONKS /compagnie barbarie	anglicky s tlumočením do češtiny	4+	divadlo, performance	250 Kč
11.00–12.00	Šapitó Žižka	Vypravěčský brunch	Storytelling CZ		rodinné	divadlo, performance	dobrovolné
14.00–18.00	Plenér Divadla Drak	Kolotoč řezbáře Matěje	Řezbář Matěj			doprovodný program	dobrovolné
14.00–17.00	Plenér Divadla Drak	Havětiště / zahradní loutková poezie	Divadlo Líšeň			divadlo, performance, vizuální umění	160 Kč
15.00–15.50	Šapitó u kašny	Brouček	Divadlo LokVar		3+	divadlo	dobrovolné
15.00–22.00	Šapitó Žižka	Zvonec příběhů	Storytelling CZ		rodinné	divadlo	dobrovolné
15.00–15.45	Šapitó Žižka	Story café a Pohádky na přání	Storytelling CZ		6+	divadlo	dobrovolné
15.00–20.00	Žižkovy sady	Kamínková benefice	Oblastní charita Hradec Králové			doprovodný program	dobrovolné
15.00–16.30	Velké náměstí	Jiné místo	Anna Klimešová, Petr Erbes a kolektiv		12+	divadlo, performance	250 Kč
15.30–16.15	Letní scéna	O psí lásce	Bubingo		3+	divadlo	dobrovolné
16.00–18.00	Open Air stan	Festivalový amulet	Marie Juklíková		rodinné	dílna	dobrovolné
16.00–17.30	Studio Beseda	SPAfrica	Studio Julian Hetzel	angličtina, české titulky	16+	divadlo	450 Kč
16.00–16.55	Hlavní scéna Divadla Drak	Grote mensen / Velcí lidé	BRONKS / compagnie barbarie	anglicky s tlumočením do češtiny	4+	divadlo, performance	250 Kč
16.00–20.00	Malé náměstí	Cirkus Barbar	Waxwing Theatre	nonverbální	rodinné	divadlo	dobrovolné
17.00–17.45	Klub Divadla Drak	Kitchen Table: Grote mensen / Velcí lidé	Lektorské oddělení Divadla Drak			debata, doprovodný program	dobrovolné
17.00–18.00	Šapitó Divadla Drak	Koncert pro malý	Hm...		rodinné	hudba	dobrovolné
17.00–18.00	Šapitó u kašny	Westernový příběh	B.I.Z.O.N.I.z.s.		15+	divadlo	dobrovolné
17.30–18.30	Městská hudební síň	Na obalu tatranky	bazmek entertainment	nonverbální	15+	divadlo	dobrovolné
18.00–18.35	Pod hradbami	ReLife	LaClara a kol.	tlumočeno do znakového jazyka		nový cirkus	dobrovolné
18.00–18.45	Pod plachtou Divadla Drak	Z tajného deníku Smolíčka Pé	Damúza		6+	divadlo	160 Kč
19.00–20.10	Plenér u Zdrávky	AN-KI	Cia. Ortiga		8+	divadlo	250 / 400 Kč
19.00–20.50	Klicperovo divadlo	Veřejní nepřátelé	Divadlo Na zábradlí		15+	divadlo	410 / 430 / 450 Kč
19.00–20.00	Radnice	Co řešíš?	God Save the Drama Queen!		15+	divadlo	dobrovolné
19.00–20.30	Velké náměstí	Jiné místo	Anna Klimešová, Petr Erbes a kolektiv		12+	divadlo, performance	250 Kč
20.00–21.10	Nové Adalbertinum	Srdeční slabost	Ochotnický spolek ŽUMPA		15+	divadlo	dobrovolné
20.00–00.00	Šapitó Žižka	Noc příběhů	Storytelling CZ		18+	divadlo	dobrovolné
20.30–21.40	Plenér u Zdrávky	AN-KI	Cia. Ortiga		8+	divadlo	250 / 400 Kč
20.50–22.30	Letní scéna	Band-A-Ska	Band-A-Ska			hudba	dobrovolné
21.00–22.30	Šapitó u kašny	2+1 jam band	2+1 jam band			hudba	dobrovolné
21.00–21.30	Jižní terasy	Školní výlet	Václav Bartoš			divadlo	dobrovolné
21.30–23.00	Šapitó Divadla Drak	Koncert pro velký	Hm...			hudba	dobrovolné
21.30–23.00	Radnice	Kněžna	Plusmínus VeDvou		15+	divadlo, performance	dobrovolné
22.00–23.10	Plenér u Zdrávky	AN-KI	Cia. Ortiga		8+	divadlo	250 / 400 Kč
22.15–23.30	Městská hudební síň	Wonderland	Uffteživot		15+	divadlo, tanec, performance	dobrovolné
23.00–01.00	Šapitó u kašny	Sestra dj	Sestra dj			hudba	dobrovolné